

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

II. évfolyam, 24. szám

2012. november 05.

Keleten a helyzet...

Az elmúlt héten a Cargo Szakmai Képviselő küldöttértekezletén vettem részt, ami nagy örömmre szolgált, egyrészt mert találkozhattam régi ismerősökkel, másrészt megismerkedhettem az ország más területén dolgozó tisztségviselőkkel is. Persze, nem elhanyagolható az sem, hogy első kézből kaphattam információkat a Rail Cargo Hungaria Zrt. jelenlegi helyzetéről, hiszen Kovács Imre CEO, az Igazgatóság elnöke tartott tájékoztatást a résztvevőknek.

Nem írok tudósítást az ott elhangzottakról, a Cargo Hírnökben biztosan olvashatunk majd róla. Amiért mégis szóba hozom, az sajnós a térségünket érintő nem egészen pozitív hírek. Azt ugye már tapasztaljuk, hogy teljesítményeink jelentősen csökkentek az elmúlt hetekben, aminek egyik, ha nem a legfontosabb oka a Dunaújvárosba irányuló vasérc-szállítások visszaesése. Olvashattunk már korábban is arról, hogy a vasérc tengeren érkezik Brazíliából, s bizony tonnákban kifejezve tetemes mennyiségről van szó. Ha nem tévedek, egy hajónyi rakomány százhatvan-ezer tonna vasércet jelent, ami nagyjából megegyezik egy havi teljesítményünkkel. És akkor még nem említettük, hogy a Dunafernnél a hírek szerint kohók leállítását is tervezik.

Itt eszembe jut a sokszor hallott szlogen, hogy „minden mindennel összefügg”. És ez sajnós tényleg így van, mert ugye, ha nem, vagy csak kevés áru érkezik, nincs teljesítménye a RCH TÜK Záhony-nak, ezáltal a Záhony-Port Zrt. átrakási teljesítménye is csökken, és persze a pályavasút is kevesebb megrendeléshez jut, jelentősen csökkennek a bevételei. Azt meg már mi is rég megtanultuk, hogy a mai piaccgazdaságban a vállalatok eredményének csökkenése előbb-utóbb humánerőforrás csökkenéséhez vezet – másképpen elbocsájtások következhetnek.

Tehát ismét rólunk van szó, ismét a megélhetésünk, a jövőnk a tét. Már-már elcsépeltnek tűnik, amikor azt írom, hogy a rendszerváltás legnagyobb vesztese Záhony és térsége, tehát mi, záhonyi vasutasok lettünk. De azt, hogy a rendszerváltás után több mint 20 évvel sem javul semmi, sőt lehet, hogy még romlik a helyzet a keleti végeken, nagyon nehéz elfogadni. De ki ezért a felelős? A politika, a gazdaság, vagy esetleg a határon túli jobb kondiban lévő átrakókörzetek? Nehezen találjuk a megfelelő választ, de ha a felelőst nem is, a megoldást megkereshetné már valaki! Mert a záhonyi térségben élő kollégák is megérdemlik úgy a biztonságosabb jövőt, mint az ország más részein élő vasutasok.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Emberes vidámságot!

A szeptembert még jól viseljük, nincs már nyári forróság, és az ősz is a szebbik arcát mutatja. Aztán jön az október és a november, amikor nagyokat tud fordulni az időjárás, alig-alig találjuk el a reggeli totóban, hogyan kéne öltözködni, és mindenféle szomorú évfordulókról hallhatunk, olvashatunk. Majd mire hozzászokunk, hogy több a sötétség, mint a napsütés az életünkben, máris november elején vagyunk, hogy halottainkra emlékezzünk, ráadásul messze még a Mikulás és a Karácsony, és decemberig mindenféle embert próbáló időket élhetünk át.

Az „emberes” hónapokban összeszalad a sok rossz hír, és ha életünk sem szűkölködik szomorúságokban, igen nagy veszély leselkedik ránk. Ezt nagyon nehéz egyedül kivédeni, és valamiért még a média is a negatívumokat tárja eléink a múltból, pedig a régi ősök eseményei között is találhatunk vidám mozzanatok. Sőt, még a Mindenszentek kapcsán is felfedezhetjük az emlékezés olyan formáit, melyekben ott bujkál az emberi lét egyik legfontosabbikja, a lélekemelő jókedv. Ehhez persze ki kell lépnünk a szomorúság önmagunk által is kreált börtönéből, el kell hinnünk, hogy az események korántsem ellenünk történnek, inkább azért, hogy belássuk, ezután valamit másképp kell csinálnunk.

Természetesnek tartjuk, hogy október hatodikáról csak szomorúságokat hallhatunk, hiszen akkor emlékezünk az egy igazi magyar forradalom szabadságharcának vértanúira. De ha egy kicsit körülnézünk a negyvennyolcas hadvezérek életében, máris találunk olyan momentumokat, hogy ne csak az elmúlás jusson eszünkbe róluk. Például, az aradi tizenhármak egyike, Kis Ernő 1825 júliusában részt vehetett az első füredi Annabálon, ahol megismerkedett a házigazda, Szentgyörgyi Horváth Fülöp lányával. Az ismerkedés nem múlt el néhány táncsal, mert a következő év tavaszán össze is házasodtak. A történet érdekessége még, hogy ezen a szép estén a későbbi ara öt keresztnevből egyik sem volt Anna, de azt mondják, senki és semmi sem tökéletes.

Ezerkilencszázötvenhatról is alig látunk jókedvű híradásokat, pedig az emberek azokban a hónapokban is éltek, és ha éltek, akkor szerettek és örültek annak, aminek lehetett. Igaz, leverték azt a szabadságharcot is, akkor is voltak tizenhármak, csak sokkal többen, mint

százhatvan éve, de miért kell mindig arra emlékeztetni és emlékezni, ami rossz volt? Igazán ránk férne, ha jobban megismerhetnénk az akkori küzdők vidám arcát is, azt, amikor még fegyverrel a kézben is tudtak mosolyogni, vagy nevetni. Mert sosem a bánat visz előre, ahogy a magánéletben, úgy a társadalom életében sem.

Mindenszentekkor is azt hisszük, hogy szomorúnak kell lenni szeretteink sírjánál, pedig legtöbbünknek nagyon szép emlékei vannak azokról, akikhez kimegyünk a temetőbe. De nem szeretünk szomorúak lenni, ezért mindenféle, a gyertyák és mécsesek közé nem igazán illő dolgokról beszélünk, esetleg nevetgélünk. Utóbbi nem volna baj, ha az emlékeinkben találnánk meg azokat a perceket, amikor vidámak voltunk meghalt hozzátartozóinkkal. Az meg végképp furcsa számunkra, hogy a néha vicceselés közben előkerülő tréfás sírfeliratoknak valós alapjuk is van, mert még száz éve is készültek ilyenek. Ezek mindig utaltak az elhunyt életére, halálának okára úgy, hogy a tréfa mögött nem tűnt el a gyász, csak elbújt kicsit, hogy elviselhetőbb legyen.

Nyírbogárdon gyűjtötte Derecskey Imre a következő feliratot: „Bevégezvén Tóth Pál /A földi életet, /E sírba tétetett. /Nyugodnék ő szegény /Odalent békével, /De ott is együtt van /A feleségével.” Egy Papp Pál nevű embernek pedig székelykeresztúrból írták a sírjára: „Sokáig taposta Papp Pál /A föld hátát, /Königgratzi hadban /Ellőtték fél lábát. /Kétséges, kétséges, /Felér-e a mennybe, /Szegény a mankóját Itten felejtette.” Nem is gondolnánk, hogy van a világon vidám temető, nem is olyan messze tőlünk. Erdélyben. Máramaros megyében van egy Szaplonca nevű falucska, ahol egykor a román Stan Ion Patras kezdett vidám fejéket faragni, melyekből majd kilencszáz készült. Egyiken ezt olvashatjuk: „Nyugszom én idelenn /Stan George a nevem /Szegény élet, jött a vég /Semmivé lett mint a jég /Illés napján kapáltam /A villám erősebb volt nálam /Apám megharagudott /És anyám se nyughatott”.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonynet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mindezek természetesen korántsem jelentik azt, hogy rohannunk kéne a temetőbe, átírni a sírköveket, és az sem volna jó, ha elfelejtenénk akár saját halottaink, akár történelmünk hőseinek sorsát. De érdemes megállni néha,

kiüzeni fejünkől a bánatos rögződéseinket, elhíttetni önmagunkkal, hogy nem a szomorúságért vagyunk a világon még a halottainknak szánt órákban sem. Mindez persze semmit nem ér, ha csak magunkra gondolunk, ha kihagyjuk a körülöttünk élőket a vidám percekből. Viszont ha sikerül megosztanunk örömeinket, az emberes nehéz időkben is lesz, aki segítsen. No és akkor jöhet mellénk bárki a túloldalon, nem fog kétségbeesni a sírfeliratunk fabrikálója, mert jól ellesszünk odaát is mindenkivel.

Dolhai József

HUMORSAROK

SZÖSZI IMA

Két szőke lány beszélget:

- Imádkoztam a Szűz Máriához.
- Miért, és hogyan?
- Szűz Mária, ki vétkezés nélkül szültél, add meg nekem, hogy szülés nélkül vétkezhessenek...

LÖKÖTTEK

Két fazon beszélget:

- Te, én úgy gondolom, hogy napról napra szórakozottabb vagyok. Tegnap például a buszmegállóban vettem észre, hogy nincs rajtam alsónadrág.
- Az semmi, én a munkahelyemen vettem észre, hogy egy fogkefe lóg ki a fejből. De nem is ez a félelmetes.
- Hanem micsoda?
- Hanem például egy medve...

Balogh Attila